

[Paul Dalsager.]

tradition og erfaring, mindretallet henviser til, skal man selvfølgelig ikke foragte, og den søger man jo nu også bevaret i det foreliggende lovforslag, men det må vist erkendes, at den ikke indtil denne dag har medført nogen ubetinget succes for dem, hvis kontante midler har været forvaltet i overformynderiet.

Den højtærede minister anfører i sin fremsættelse flere grunde til overformynderiets vanskeligheder, bl. a. den, at overformynderiet ikke i alle situationer har kunnet lægge forretningsmæssige synspunkter til grund for sine dispositioner. Det kan selvfølgelig ikke benægtes, at det er sådan, men det er vel trods alt et spørgsmål, om man ikke, netop når det drejer sig om umyndiges midler, skulle forvalte disse på den forretningsmæssigt bedste måde, herunder f. eks. også, som man nu foreslår, og som det er blevet hindret hidtil, at købe obligationer for deres kontante midler, hvis man anser det for at være en bedre anbringelse af pengene.

Ministerens forslag går altså ud på, at overformynderiets virksomhed indskrænkes til alene at forvalte umyndiges midler og bortblevnes midler, og at overformynderiet fra at være en selvstændig institution bliver en statsinstitution, og jeg kan på mit partis vegne tiltræde denne tanke. Der kunne tænkes andre løsninger, siger ministeren, og Advokatrådet, Danske Bankers Fællesrepræsentation og Danmarks Sparekasseforening, som har været bedt om en udtalelse, har da også sagt, at man fra den side gik ind for en fuldstændig nedlæggelse af overformynderiet. Men man har dog ikke givet nogen oplysning om, hvad en sådan nedlæggelse ville koste, fordi — som jeg også har sagt tidligere — dette jo ikke er ensbetydende med, at samfundet som sådant er fritaget for forpligtelser med hensyn til tilsyn o. s. v. med umyndiges midler.

Ved en ordning som den foreslåede undgår man det engangstilskud på 40 mill. kr., som tidligere har været nævnt, ligesom en eventuel afhændelse af overformynderiets bygning undgås. Det synes jeg da er en god ting. Det har jo været stærkt drøftet under diskussionerne i udvalget, om man skulle afhænde overformynderiets bygning for at få frigjort de midler, der er bundet heri.

Man vil endvidere efter forslaget fra statens side betale samme rente til de umyndige, som disse kunne opnå ved at anbringe pengene i private institutter. Det synes jeg ikke alene er rimeligt, men også påkrævet.

De tre øvrige lovforslag er affødt af lovforslaget om overformynderiet. Det drejer sig om lovforslaget om anbringelse af umyndiges midler samt to andre små lovforslag om ændringer i arveloven og i myndighedsloven. Der er i forslaget om anbringelse af umyndiges midler det nye, at man forlader vurderingsmandssystemet ved udlån af umyndiges midler i fast ejendom. Jeg synes, det af ministeren foreslåede, hvorefter man kan foretage disse udlån uden vurdering, men inden for 50 pct. af ejendomsskyldvurderingen, er bedre end udvalgets forslag, hvorefter vurderingerne stadig skulle opretholdes, men foretages af kreditforeningernes vurderingsmænd. Det er jo forholdsvis få lån, der har denne karakter. Derfor kan det nok synes urimeligt at opretholde en vurderingsmandsinstitution i den anledning.

Det må endvidere findes rimeligt, at også disse midler i fremtiden kan anvendes til køb af hypotekforeningsobligationer og reallånefondsobligationer, idet man jo kan henvide til den sikkerhed, der er også for disse obligationer.

Det vil glæde mange modstandere af kancellisprog og modstandere af, at lovene affattes i et for almindelige borgere meget vanskelig tilgængeligt sprog, at man nu vil have udtrykket „pupilauctoriteterne“ udryddet af dansk lovgivning og erstattet med ordet „overøvrigheden“, som de fleste jo da i hvert tilfælde har en anelse om hvad er — det er min opfattelse, at det ikke var tilfældet med det andet udtryk.

Ja, med disse bemærkninger vil jeg på den socialdemokratiske gruppes vegne anbefale lovforslagene til en velvillig behandling.

Ib Thyregod: De lovforslag, vi behandler her, drejer sig jo i alt væsentligt om, hvorvidt anbringelsen af umyndiges midler skal ske gennem overformynderiet eller på anden måde.

Situationen er jo den, at vi siden 1868 — altså nu i snart 100 år — har haft et centralt overformynderi for hele landet, beliggende i København. Man kunne naturligvis også